

Umut ve Hüzün

Bu akşam ilk etkinliğine katılan
sevgili Yasemin'in izlenimini paylaşıyoruz...

Bu kadar güzel ve fedakâr gönüllülerle
böylesine sevgi dolu hiçbir menfaat
kariyer kaygısı olmadan,
her şeyin yürekten aktığı bir ortamda
beraber olmak sanırım en çok
İLKYAR'da bizlere kısmet oluyor...
Bu güzel insanların yaklaşımlarına
şahit olmak, çocukların yüreklerindeki
tomurcukların yüzlerine yansımaya
şahit olma essiz bir duygu...
Sevgili Yasemin, ve sevgili gönüllülerimiz
sizi çok seviyoruz, sizlerle gurur duyuyoruz...

İLKYAR

Orda bir YİBO var...

<http://www.ilkyar.org.tr>

ÖNCE UMUTLA

SONRA HÜZÜNLE

SALLANAN MİNİCİK ELLER

Daha önce hiç kimse bu kadar içten ve özlemle bahsetmemiști babasından. Masal okumak için girdiğim odaların birinde çıktı "Kader" karşıma. Umutla bakan yemyeşil gözleri vardı. Mutluydu ama bir o kadarda özlem dolu. Babasını çok özlemiş olmalı ki uzun uzun babasından bahsetti. Özlemi sadece babasına değildi belki de. Oturup konuşabileceği birilerine de özlem duyuyordu. Konuşmak istiyordu sabaha kadar. Ertesi gün için de odalarına gelme sözü verdiğim zaman uyuyabildiler ancak. Kader ve arkadaşlarını seyrettim uzun uzun.

Mutluydular, uyurken bile yüzlerindeki tebessümü kaybetmemişlerdi.

Sadece onlar değil ben de çok mutluydum. Hemen bir sonraki gün gelsin istiyordum. Kader beni odamın kapısında karşıladı ertesi sabah, birlikte oturacaktık kahvaltı masasına. Daha anlatacakları vardı Kader' in.

Tabi sadece Kader' in değil onun gibi k¼c¼c¼k elleri ve kocaman y¼rekleri olan kardeşlerimin de anlatacakları vardı bana. Kimisi doktor, kimisi m¼hendis, kimisi de ¼ęretmen olmak istiyordu. Hayalleri vardı hepsinin ve bizimde onlara dair beslediğimiz umutlar.

Dolu dolu bir g¼n ge¼irdik. O g¼n hep birlikte ¼ocukluęumuza d¼nd¼k. Onlar daha ¼ocuklardı aslında ama biz bir kez daha hatırlattık belki de ¼ocuk olduklarını. O g¼n¼n akşamında yine Kader ve arkadaşlarının odasındaydım. Beni bekliyorlardı b¼y¼k bir heyecanla. Yorgundular ama bir o kadar da mutlu, abla ve ağabeyleriyle yaptıklarını anlatıyorlardı birbirlerine.

Neden buradayız sorusunun cevabını ¼ok g¼zel vermişlerdi.

“Bizler onlara g¼veniyorduk ve bizi ge¼erek daha g¼zel řeyler yapabileceklerine inaniyorduk.”

hissetmediğim bir mutluluk vardı içimde ve geleceğe dair çok güzel umutlar...

Onlar da benim gibi farkındaydılar birlikte geçirdiğimiz son saatlerdi bunlar. Aramızda oluşan bağın kopması o kadar zordu ki bunun da farkındaydık aslında. Bundan sonra hep birlikte olacaktık, belki küçük bir anıda, belki de bir mektubun satırlarında.

Bizi ilk gördüklerinde umutla sallanan eller, hüznle sallanıyordu bizim gidişimizle. Onlar bizim, biz de onların hayatlarında kalıcı bir iz bırakmıştık. Daha önce hiç

Yasemin Fırat

Hacettepe Üniversitesi Fen Bilgisi Öğretmenliği 4. Sınıf

Çocuklarımız tertemiz sevgi dolu masum ilk yar'larımız..

www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr